

Drie jaar zonder Ingrid Betancourt en Clara Rojas !

Op woensdag 23 februari 2005 beginnen de Colombiaanse politica Ingrid Betancourt en haar medewerkster Clara Rojas aan hun vierde jaar gevangenschap in handen van de guerrillabeweging FARC in Colombia.

De hoop op een spoedige vrijlating leek nog nooit zó ver weg. Zowel voor hen als voor de meer dan 3000 andere gijzelaars, burgers of militairen, mannen, vrouwen, bejaarden en meer dan 400 kinderen die in barre omstandigheden verkeren in de jungle in de handen van hun beulen.

Zij worden ergens in de ongezonde streken van het Amazonegebied vastgehouden, zonder enig contact met hun familie en proberen te overleven in extreem zware omstandigheden. Als ze al ooit vrijkomen, zullen degenen die het overleven er waarschijnlijk altijd de sporen van blijven dragen.

We weten niet wat we in de eerste plaats moeten veroordelen...

De wreedheid van hun ontvoerders, die meedogenloos mensen blijven ontvoeren en burgers doden als 'gewone' middelen in hun zogenaamde vrijheidsstrijd ?

De onverschilligheid van de Colombiaanse regering die zich niet bekommert om duizenden burgers die deze lijdensweg moeten afleggen – sommigen van hen al meer dan zeven jaar – en die zich alleen maar bezig lijkt te houden met een hypothetische militaire overwinning ?

Het feit dat deze situatie voor het grote publiek gemeengoed is geworden en met name in Colombia, waar het er soms op lijkt dat een groot deel van de bevolking ontvoeringen heeft ingedeeld bij de 'gebruikelijke voorvallen van het dagelijks leven' ?

Of de ongelooflijke naïviteit van sommige groeperingen of politieke organisaties in onze landen, die de Colombiaanse guerrillastrijders blijven steunen uit naam van hun zogenaamde marxistische overtuigingen ?

De gijzelaars lopen grote risico's: tropische ziekten, gewelddadigheden van hun ontvoerders, blinde bombardementen van het Colombiaanse leger dat geholpen wordt door de VS bij hun offensief van het 'plan patriota'. En daar komt de beproeving van de wanhoop dan nog bij. Maanden en jaren gaan voorbij zonder dat iemand zich om hun lot lijkt te bekommeren, behalve hun familie.

Dat is de unanieme boodschap die wij nu van hun families krijgen: wanhopig door de onverschilligheid van hun regering en bang voor de gevolgen van de militaristische politiek van hun president voor het leven van de ontvoerders, vragen zij ons uitdrukkelijk om dit bericht te verspreiden: 'onze enige hoop is nu dat Europese landen druk uitoefenen op onze regering en de guerrilla...'

De steuncomités in België, Frankrijk, Ierland, Nederland, Zwitserland en andere landen zijn nu verenigd in de Internationale Federatie van Ingrid Betancourt Comités. Zij blijven hun strijd onvermoeibaar voortzetten en hebben besloten om elkaar in de loop van de komende weken af te wisselen bij het verspreiden van deze noodkreet.

Op 23 februari 2005 herdenken wij het trieste feit dat Ingrid Betancourt en Clara Rojas al drie jaar vastgehouden worden. Wij vragen alle kamerleden en alle media die ons altijd hebben gesteund om hiermee door te gaan en hun acties uit te breiden om de hoofdrolspelers in Colombia ervan te overtuigen dat ze een vreedzame oplossing moeten zoeken voor het probleem.

Een humanitair akkoord, de eerste stap op weg naar de bevrijding van alle ontvoerders, is het enige aanvaardbare alternatief. En niet het probleem negeren of met geweld willen oplossen.

<http://www.betancourt.info>